

Sygn. akt II UK 311/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku M.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w [...]
o prawo do renty rodzinnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 stycznia 2016 r.,

1. oddala skargę,

**2. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej
kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] uwzględnił apelację M.B. i zmienił wyrok Sądu

Okręgowego w [...] z dnia 28 października 2014 r., przyznając jej od dnia 1 marca 2014 r. na stałe prawo do renty rodzinnej po mężu B. B., zmarłym w dniu 29 stycznia 1992 r., który prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w [...] z dnia 9 kwietnia 1992 r., został uznany za inwalidę wojennego III grupy od dnia 23 lutego 1990 r.

Zmienionym wyrokiem Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w [...] z dnia 23 czerwca 2014 r. w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku z dnia 29 maja 2014 r. o rentę rodzinną, wskazując, że renta inwalidy wojennego została przyznana B. B. ze względu na potwierdzone w dniu 10 grudnia 1984 r. przez Związek Bojowników o Wolność i Demokrację (dalej: ZBOWiD), Zarząd Wojewódzki w [...] uprawnienia do świadczeń określonych ustawą z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatantów (Dz.U. Nr 16, poz. 122; dalej „ustawa o szczególnych uprawnieniach kombatantów”). Uwzględniając zaś informację Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 4 września 2002 r., że decyzją z dnia 6 czerwca 2000 r. M.B. utraciła uprawnienia przysługujące wdowie po kombatancie, Sąd ten skonstatował, że gdyby B.B. żył, jego uprawnienia kombatanckie podlegałyby weryfikacji i na mocy art. 26 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1206 ze zm.; dalej: „ustawa o kombatantach”) otrzymałby zamiast renty wojennej świadczenie na zasadach ogólnych, określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin lub w innych przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym. Po utracie statusu kombatanta B.B. nie może być uznany za inwalidę wojennego, a świadczenie przysługujące kombatantom nie może być przyznane wdowie po nim.

Sąd drugiej instancji podzielił argument apelacji ubezpieczonej o związaniu prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w [...] stwierdzającym prawo B.B. do renty inwalidy wojennego, którego podstawą było ustalenie, że brał on udział w walkach obronnych w Wojsku Polskim w 1939 r. i przebywał w obozie jenieckim oraz doznał ran postrzałowych prawego ramienia i palców prawej ręki, co potwierdzono zaświadczeniem lekarza ZBOWID. Sąd stwierdził, że M.B. urodzona w dniu 1 lipca 1941 r. spełniła w chwili śmierci męża warunki określone w art. 24

ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 840; dalej: „ustawa o zaopatrzeniu inwalidów wojennych”) i nabyła prawo do renty rodzinnej po zmarłym inwalidzie wojennym. Prawa tego następnie nie utraciła, zwłaszcza na podstawie decyzji Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 6 czerwca 2000 r.

Powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 21 października 1997 r., III ZP 8/97 (OSNAPiUS 1998 nr 2, poz. 50), że osoba pobierająca przed dniem 1 stycznia 1991 r. rentę inwalidy wojennego przyznaną na podstawie przepisów ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych nie może być pozbawiona tej renty z mocy art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy o kombatantach, Sąd drugiej instancji podkreślił, iż renta inwalidy wojennego przyznana na podstawie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych nie jest objęta określeniem „uprawnienia kombatanckie”, o których mowa w art. 25 ustawy o kombatantach. Oznacza to, że utrata uprawnień wynikających z ustawy o kombatantach nie ma wpływu na uprawnienia przyznane na podstawie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych. Potwierdza to art. 26 ustawy o kombatantach, znowelizowany ustawą z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i powojennych (Dz.U. Nr 68, poz. 436).

Skarga kasacyjna organu rentowego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego „przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w okolicznościach sprawy” art. 26 ustawy o kombatantach powodujące przyjęcie, że „ubezpieczony pozbawiony prawomocną decyzją uprawnień kombatanckich utracił uprawnienia wynikające z ustawy z wyjątkiem tych, o których mowa w art. 12, oraz uznanie, że zmarły pobierał rentę inwalidy wojennego, a związku z tym nie utracił prawa do niej na podstawie przepisów ustawy o kombatantach”. Skarżący podzielił pogląd Sądu drugiej instancji, że dotychczas pobierane renty inwalidy wojennego nie są objęte kategorią uprawnień kombatanckich, które podlegają utracie na podstawie art. 25 ustawy, podkreślając, że „w przypadku pozbawienia uprawnień kombatanckich osoby pobierającej rentę inwalidy wojennego przyznaną na podstawie o zaopatrzeniu inwalidów wojennych podlegała wstrzymaniu wypłata

dodatku kombatanckiego i ryczałtu energetycznego, a rentę inwalidy wojennego wypłacało się nadal, nawet jeśli dokumentem stanowiącym podstawę do ubiegania się o tę rentę było zaświadczenie kombatanckie”. Stwierdził dalej, że „art. 25 ustawy o kombatantach jest przepisem przejściowym, regulującym sytuację prawną osób, które uzyskały określone uprawnienia kombatanckie na podstawie dotychczasowych przepisów. Skoro zaś źródłem prawa do renty inwalidy wojennego dla kombatanatów będących inwalidami wojennymi są przepisy regulujące uprawnienia inwalidów wojennych i wojskowych, a nie przepisy kolejnych ustaw o kombatantach, to uprawniony byłby wniosek, że faktycznie takie renty, które dotychczas były pobierane, nie są objęte określeniem >uprawnienia kombatanckie< z art. 25 ustawy o kombatantach, które podlegają utracie”.

Skarżący podkreślił, że zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1997 r., III ZP 8/97, prawa do renty inwalidy wojennego nie może być pozbawiona osoba pobierająca tę rentę przed dniem 1 stycznia 1991 r. Zauważył, że B.B. nie pobierał renty inwalidy wojennego, gdyż zmarł w toku postępowania o to świadczenie i zostało ono wypłacone wdowie po nim jako niezrealizowane od dnia 23 lutego 1990 r. do dnia 29 stycznia 1992 r. Utrzymując, że B.B. nie nabył prawa do renty inwalidy wojennego, lecz uzyskał jedynie status inwalidy wojennego, skarżący zarzucił naruszenie art. 24 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych przez uznanie, iż wdowa po nim spełniała w chwili jego śmierci warunki do przyznania jej prawa do renty rodzinnej. W związku z tym powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 20 października 2010 r., II SA/Łd 971/10, stwierdzający, że uprawnienia wdowy po kombatanckim mają charakter pochodny i zależne są od tego, czy pierwotnie uprawniony zachowałby je gdyby żył, oraz na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2002 r., III RN 207/01 (niepubl.) w którym uznano, że „w sytuacji, gdy kombatanckie posiada uprawnienia kombatanckie z takiego tytułu, że możliwe jest pozbawienie go tych uprawnień na podstawie art. 25 ust. 2 pkt 2 ustawy o kombatantach a jednocześnie materiał dowodowy pozwala ustalić działalność kombatancką z innego tytułu, to przed ostatecznym rozstrzygnięciem pozbawiającym taką osobę uprawnień kombatanckich z dotychczasowego tytułu należy się wypowiedzieć, czy uprawnienia te nie mogą być zachowane z innego,

wskazywanego przed dniem 31 grudnia 1998 r. tytułu”.

Wnioski skarżącego obejmowały uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania, ewentualnie jego zmianę i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz zwrot kosztów postępowania kasacyjnego.

Ubezpieczona wniosła o oddalenie skargi z zasadzeniem od skarżącego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, podnosząc że prawidłowe wywody prawne Sądu Apelacyjnego w [...] dają pełną podstawę do uznania, iż jako żonie zmarłego inwalidy wojennego przysługuje jej prawo do renty rodzinnej na podstawie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 12 ustawy o kombatanach, świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych przysługują kombatanom będącym inwalidami wojennymi (ust. 1) oraz członkom rodzin pozostałym po kombatanach będących inwalidami wojennymi (ust. 1a). Przepis ten jest powtórzeniem przepisów art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 października 1975 r. o dalszym zwiększeniu świadczeń dla kombatanów i więźniów obozów koncentracyjnych (Dz.U. Nr 34, poz. 186; dalej „ustawa o dalszym zwiększeniu świadczeń”) oraz art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatanów. Używane w nich konsekwentnie określenie osób uprawnionych jako „kombatanów będących inwalidami wojennymi” było przedmiotem wątpliwości co do prawnego źródła praw podmiotowych do renty inwalidy wojennego, a w szczególności, czy jest to prawo samoistne, niezależne od uprawnień kombatanckich, czy też przysługuje wyłącznie tym osobom, które uzyskały formalny status kombatanta. Sąd Najwyższy wyjaśnił tę wątpliwość przez wskazanie na deklaratorywny charakter przytoczonego sformułowania odnośnie do inwalidów wojennych, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych. Wywiódł, że ustawodawca nie skonstruował dodatkowego uprawnienia kombatanckiego, lecz - ze względu na czasowy zbieg równorzędnych norm prawnych - potwierdził tylko stan prawny istniejący w chwili wprowadzenia pierwszych regulacji praw kombatanów (por. uchwałę składu siedmiu sędziów

Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1978 r., V UZP 1/78, OSNCP 1978 nr 7, poz. 105). Oznacza to, że prawo do renty inwalidy wojennego oraz do rent rodzinnych po zmarłych inwalidach wojennych, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych, wywodzone jest wprost z ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych, w związku z czym powstaje i trwa bez względu na status kombatancki jako uprawnienie osobne i niezależne od tych, które ustawodawca nadał kombatanom.

Status kombatanta nie jest zresztą konieczny do zdefiniowania pojęcia prawnego „inwalida wojenny”, które nie jest pochłaniane przez pojęcie „kombatant”, a tylko niekiedy z nim się pokrywa. W kolejnych ustawach stanowiących o prawach kombatanów ich podmioty były określane formalnie jako osoby, które uzyskały członkostwo ZBOWiD (art. 1 ustawy o dalszym zwiększeniu świadczeń) lub spełniały warunki wymagane do takiego członkostwa (art. 2 ust. 1 ustawy o szczególnych uprawnieniach kombatanów) albo otrzymały decyzję potwierdzającą działalność wymienioną w art. 1 ust. 2 i w art. 2 ustawy o kombatanach (art. 21 ust. 1 tej ustawy). Notoryjnie znane jest, że przed 1991 r. niektórzy kombatan ci z przyczyn patriotycznych nie zwracali się o nabycie praw członka ZBOWiD lub o potwierdzenie udziału w działaniach wojennych, a przecież gdy zostali zaliczeni do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych, ze statusem inwalidy wojennego potwierdzonym legitymacją inwalidy wojennego, korzystali z należnych im uprawnień (por. np. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 maja 1974 r. w sprawie niektórych ulg i przywilejów przysługujących inwalidom wojennym i wojskowym, Dz.U. Nr 21, poz. 124).

Prawo do renty inwalidy wojennego uzyskane przed dniem 1 stycznia 1991 r. nie ustawało w związku z wejściem w życie ustawy o kombatanach, a w szczególności jej art. 25, stanowiącego o zachowaniu dotychczas nabytych uprawnień kombatanckich oraz o ich utracie ze względu na okoliczności wymienione w art. 21 ust. 2 tej ustawy. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1997 r., III ZP 8/97, stwierdzającej, że osoba pobierająca przed dniem 1 stycznia 1991 r. rentę inwalidy wojennego nie może być jej pozbawiona na podstawie art. 25

ust. 2 pkt 1 ustawy o kombatanach właśnie dlatego, że określenie „uprawnienia kombatanckie” nie obejmuje prawa do renty inwalidy wojennego. W późniejszym orzecznictwie przyjmowano, że utrata prawa do renty inwalidy wojennego na podstawie art. 25 ust. 2 w związku z art. 21 ust. 2 ustawy o kombatanach obejmuje tylko te osoby, które pobierały taką rentę wyłącznie na podstawie przepisów o uprawnieniach kombatanów, a nie w oparciu o samoistny tytuł prawny wynikający z przepisów ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1997 r., II UKN 355/97, OSNAPiUS 1998 nr 18, poz. 550 i z dnia 26 marca 1997 r., III RN 7/97, OSNAPiUS 1997 nr 20, poz. 392). Regule tej podlegali byli więźniowie obozów koncentracyjnych i więzień hitlerowskich, zaliczeni do jednej z grup inwalidów w związku z pobytem w tych miejscach za udział w ruchu podziemnym i partyzanckim, wywodzący prawo do renty z ustaw kombatanckich.

Wymieniona uchwała zachowała aktualność po zmianie ustawy o kombatanach dokonanej od dnia 21 lipca 1997 r. ustawą z dnia 25 kwietnia 1997 r. oraz w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 września 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach dotyczących pozbawienia i przywrócenia uprawnień kombatanckich oraz zasad przeprowadzania weryfikacji tych uprawnień (Dz.U. Nr 116, poz. 745). W zmienionym przejściowym przepisie art. 25 ust. 1 ustawy o kombatanach przewidziano, że osoby, które uzyskały uprawnienia kombatanckie na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują je, z zastrzeżeniem ust. 2, oraz że pozbawia się uprawnień kombatanckich między innymi osoby, które na mocy dotychczasowych przepisów uzyskały uprawnienia kombatanckie wyłącznie z tytułu działalności w latach 1944-1956 w charakterze „uczestników walk o ustanowienie i utrwalenie władzy ludowej” lub innych tytułów niż określone w art. 1 ust. 2, w art. 2 oraz w art. 4. Zgodnie z art. 26 ustawy o kombatanach, wymienione osoby, które zostały pozbawione prawomocną decyzją uprawnień kombatanckich, tracą uprawnienia wynikające z ustawy, z wyjątkiem uprawnień, o których mowa w art. 12, z tym że osobom, które w dniu wejścia w życie ustawy pobierały emerytury, renty inwalidzkie lub renty rodzinne, zamiast tych świadczeń przysądza się świadczenia na zasadach ogólnych, określonych w przepisach o zaopatrzeniu

emerytalnym pracowników i ich rodzin lub w innych przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, oraz świadczenia w kwocie najniższej, jeżeli nie spełniają warunków do przyznania świadczeń, o których mowa w pkt 1; przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin stosuje się odpowiednio.

Wykładnia art. 26 musi uwzględniać wyłączenie spod jego regulacji uprawnień, o których mowa w art. 12, tj. prawa do renty inwalidy wojennego i innych uprawnień regulowanych ustawą o zaopatrzeniu inwalidów wojennych (*verba legis*: „z wyjątkiem uprawnień, o których mowa w art. 12”), oraz ujętą w dalszej części gwarancję zastąpienia przyznanych na podstawie ustawy emerytur, rent inwalidzkich i rodzinnych (por. art. 12-17 ustawy) odpowiednimi świadczeniami ustalonymi na zasadach ogólnych. Nie przewidziano zastąpienia prawa do renty inwalidy wojennego jakimikolwiek świadczeniami przewidzianymi w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin lub w innych przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym. Zamiana świadczeń dotyczy wyłącznie tych rent rodzinnych, które zostały nabyte po inwalidach wojennych pobierających w dniu 1 stycznia 1991 r. świadczenie emerytalne lub rentowe, ponieważ w odniesieniu do pozbawiania uprawnień oraz nakładania obowiązków na obywateli dopuszczalna jest wyłącznie ścisła wykładnia przepisów prawa.

Utrata prawa do renty inwalidy wojennego następuje tylko w formie sankcji za wywołanie przestępstwem umyślnym okoliczności uzasadniających powstanie prawa do świadczeń lub ich zwiększenia (art. 53 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych).

W tym stanie prawnym uprawnienia wdowy po inwalidzie wojennym, jakkolwiek pochodne od statusu zmarłego męża, oceniane z uwzględnieniem jej osobistej sytuacji prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2002 r., III RN 57/02, OSNP 2004 nr 2, poz. 24), określane są na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 24 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych.

Uwzględniając, że w skardze kasacyjnej zostało w pełni zaaprobowane stanowisko zajęte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1997 r., III ZP 8/97, należy stwierdzić, że konsekwencją tej aprobaty powinno być stwierdzenie, iż pozbawienie w procesie weryfikacyjnym

uprawnień wynikających z ustawy o kombatanach wdowy po żołnierzu Wojska Polskiego uznanym przed dniem 1 stycznia 1991 r. za inwalidę wojennego, o którym mowa w art. 6 i 7 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych nie tamuje nabycia przez nią prawa do renty na podstawie art. 24 ust. 2 pkt 1 lit. a tej ustawy. Odzwierciedla to uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1996 r., III AZP 32/95 (OSNAPiUS 1996 nr 15, poz. 206), w której wyrażono pogląd, że na podstawie art. 25 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 25 ust. 4 i ust. 5 ustawy o kombatanach można pozbawić uprawnień określonych w art. 20 ust. 2 w związku z ust. 3 tej ustawy, wdowy lub wdowców - emerytów lub rencistów pozostałych po osobach, które uzyskiwałyby uprawnienia kombatanckie wyłącznie z tytułu działalności w latach 1944-1956 w charakterze „uczestników walk o ustanowienie i utrwalenie władzy ludowej”.

W związku z tym poglądem należy przypomnieć, że w ustawie o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych z dnia 23 stycznia 1968 r. (Dz.U. Nr 3, poz. 11) i jeszcze w ustawie z dnia 29 maja 1974 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68) zaliczenie do jednej z grup inwalidów na skutek inwalidztwa pozostającego w związku z pełnieniem służby w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w okresie walk o utrwalanie władzy ludowej stanowiło tytuł prawa do renty inwalidy wojennego, a w ustawie z dnia 23 października 1975 r. o dalszym zwiększeniu świadczeń dla kombatanów i więźniów obozów koncentracyjnych i w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatanów uczestnictwo w walkach o utrwalanie władzy ludowej dawało uprawnienia kombatanckie. Po usunięciu z definicji kombatanta i z definicji inwalidy wojennego uczestnictwa w walkach o ustanowienie i utrwalenie władzy ludowej (por. ustawę z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, Dz.U. Nr 104, poz. 35) zaistniał szczególny wypadek jednoczesnej utraty statusu kombatanta i inwalidy wojennego ze skutkiem dla wdów po osobach uznanych za inwalidów wojennych „z tytułu utrwalania władzy ludowej”.

Uprawnienia kombatanckie B.B. nie wynikały z uczestnictwa w walkach o ustanowienie i utrwalenie władzy ludowej, toteż argument skargi, że utracił on uprawnienia kombatanckie, nieprawdziwy zresztą, jest bez znaczenia, gdyż prawa

do renty rodzinnej może domagać się wdowa po inwalidzie wojennym, która nie wykazuje własnych pochodnych uprawnień kombatanckich, lecz spełnia warunek określony w art. 24 ust. 1 pkt 3 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych. W takim wypadku nie wymaga się by była wdową po kombatanckim lub uzyskała uprawnienia kombatanckie. W tym przepisie odwołano się do statusu inwalidy wojennego, który B.B. nabył na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego w [...] z dnia 9 kwietnia 1992 r., należy zatem wnioskować, że M.B. zachowała status wdowy po inwalidzie wojennym, żołnierzu września 1939 r., niezależny od tego, czy jej zmarły mąż zachowałby uprawnienia kombatanckie gdyby żył, oraz czy zrealizował własne prawo do renty inwalidy wojennego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił skargę (art. 398¹⁴ k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

kc